

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.208 van 21 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 20 december 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 januari 2007 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker is van Congolese nationaliteit, geboren te Mbuji Mayi, Kasai Oriental (Dem. Rep. Congo) op 12 april 1967. Op 21 februari 2006 diende verzoeker een aanvraag om machti-ging tot voorlopig verblijf in op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 januari 2007 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging, in functie van zijn Belgisch kind, geboren te Edegem op 30 juli 2004.

Op 7 februari 2007 nam de gemachtigde van de federale minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende het zonder voorwerp verklaren van verzoekers aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf.

Op 30 januari 2007 nam de gemachtigde van de federale minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die aan verzoeker ter kennis werd gegeven op 9 februari 2007, gemotiveerd als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn.

Betrokkene is niet ten laste van zijn Belgisch minderjarig kind.”

Tegen deze beslissing diende verzoeker een verzoek tot herziening in.

Nadat verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken bericht werd over de gevolgen van de recente wetwijzigingen voor de verzoeken tot herziening, diende hij bij verzoekschrift van 20 december 2007 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Verzoeker voert aan: *“Enig middel volgt uit de overmacht, de schending van artikel 40/6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen, schending van de zorgvuldigheids en onderzoeksverplichting, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van artikel 3 en 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en van artikel 3,4,5,6 en 9 van het Verdrag van New York dd 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind.”*

Verzoeker betoogt dat hij vader is van een Belgisch kind en dat hij instaat voor het onderhoud van dat kind. Doordat het kind ten gevolge van diens Belgische nationaliteit onverwijderbaar is, stelt verzoeker dat hij eveneens over een verblijfsrecht beschikt. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker naar het arrest Chen (H.v.J., van 19 oktober 2004) en naar een beslissing van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Ten gevolge van de toepassing van de voormelde bepalingen van het Verdrag van New York is het kind gerechtigd met zijn ouders samen te leven. Verzoeker dwingen het land te verlaten binnen de voorziene termijn is een ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van de verzoeker zodat artikel 8 EVRM geschonden is, alsmede een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.2. Ofschoon verzoeker zijn middel steunt op artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat hij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven juist en wettig zijn. Hij voert met andere woorden de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur

dat de materiële motiveringsplicht inhoudt. Nagaan of de motieven pertinent zijn, betreft immers de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt derhalve vanuit dit oogpunt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn kind. Verzoeker betwist dit determinerend motief niet.

Gelet op de duidelijkheid van deze wettekst maakt verzoeker zijn grief dat de eis van de tenlasteneming onnodig is, niet aannemelijk.

Door verwijzing naar het arrest Chen schijnt verzoeker te suggereren dat hij zich beroept op de bepalingen van het gemeenschapsrecht zonder evenwel aan te duiden op welke bepalingen van het gemeenschapsrecht hij zich steunt, nu hij de Congolese nationaliteit heeft, en zijn aanvraag indiende in functie van een Belgisch kind dat in België woont. Dergelijke grief is onontvankelijk, daar de Raad niet zelf moet uitmaken welke juridische bepalingen verzoeker geschonden acht.

Evenmin is de Raad gebonden door een advies van de Commissie voor advies voor vreemdelingen en dient elk geval individueel behandeld te worden. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen zodat de verzoekende partij geen schending van de motiveringsplicht of van artikel 40 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.3. Verzoeker voert de schending aan van diverse bepalingen van het Verdrag van New York, betogend dat het een recht is voor een kind om met zijn ouders samen te leven.

De bestreden beslissing betreft geen maatregel lastens het kind. Evenmin toont verzoeker aan dat het hem onmogelijk zou zijn elders samen te leven met zijn kind.

Daargelaten de vraag of het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (Kinderrechtenverdrag), rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde, maakt verzoeker met een loutere verwijzing naar een aantal bepalingen van het Kinderrechten-verdrag, niet aannemelijk dat de voorwaarden vermeld in artikel 40 van de Vreemdelingen-wet, waarop verzoeker die ouder is van Belgische kinderen zich specifiek beroept om een verblijfsrecht in België te verwerven, niet dienen toegepast te worden. De

door verzoeker aangehaalde verdragsbepalingen vormen geen vrijbrief om niet aan de voorwaarden van de verblijfswetgeving te voldoen met betrekking tot de voorwaarde inzake het ten laste zijn van het Belgisch kind (naar analogie R.v.St, nr. 160.740 van 28 juni 2006).

2.4. Verzoeker voert tevergeefs de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. De verzoeker is onderworpen aan artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden tot vestiging. De verzoeker laat het determinerend motief dat hij niet ten laste kan worden beschouwd van een minderjarig kind ongemoeid en toont bijgevolg geen schending aan van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet, zoals onder het eerste middel besproken. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 157.953 van 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936 van 30 april 2004).

2.5. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij door de weigering van vestiging en het bevel om het grondgebied te verlaten, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). Met de loutere blote bewering dat hem dwingen het land binnen de vijftien dagen te verlaten zodat een samenleving met zijn zoon onmogelijk wordt, toont verzoeker niet aan op welke wijze artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Het middel is ongegrond.

2.6. Tot slot voert verzoeker aan dat hij een aanvraag in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft ingediend zodat geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden betekend. Verwijzend naar de omzendbrief van 9 oktober 1997 en naar bepaalde rechtspraak van de Raad van State betoogt hij dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen uitwijzingsbevel mag betekenen vooraleer te oordelen over de regularisatieaanvraag.

Een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten niet op, waarvan de wettigheid door verzoeker niet wordt betwist. Evenmin verhindert een dergelijke aanvraag dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Bij een eventuele schorsing van dit bevel wijzigt in casu de rechtstoestand van verzoeker niet, zodat de verwerende partij hetzelfde bevel zou moeten nemen, ook als het vorig bevel wordt geschorst, omdat na schorsing van het bestreden bevel verzoeker nog steeds zonder verblijfsrecht en dus illegaal op het grondgebied verblijft. Voorts wijst de Raad verzoeker erop dat hij niet aantoont dat een bepaling van materieel recht geschonden zou zijn, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9, lid 3, van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Het komt uitsluitend aan de verwerende partij toe om te beslissen, of zij het al dan niet opportuun acht om een uitvoerbaar bevel ten uitvoer te leggen, wanneer de betrokkene aan de hand van het opstarten van een andere procedure, opgenomen in het Vreemdelingenwet, tracht de uitvoerbaarheid van een dergelijk bevel te beletten. Het komt de Raad niet toe om te oordelen over de opportuniteit van de tenuitvoerlegging van een wettige uitvoeringsmaatregel (R.v.St. nr. 132.035 van 3 juni 2004, R.v.St. nr. 138.946 van 7 januari 2005). Tot slot wijst de Raad verzoeker erop dat de omzendbrief van 9 oktober 1997 waarnaar verzoeker verwijst, opgeheven werd door de omzendbrief van 15 december 1998 (B.S. 19 december 1998), die ondertussen ook al gewijzigd werd.

2.7. In de mate dat verzoeker de schending van de "overmacht" en het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert laat hij na uiteen te zetten op welke (andere) wijze deze werden geschonden en is dit onderdeel onontvankelijk.

2.8. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.